

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 12. S. Norbertus persecutionem patiens.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

Sæcul. XII. auctoritate Papæ renovari & emendari
 A.C. 1131. curavit. Petiit etiam speciatim inferri
 illos agros, quos ipse ex usurpatorum
 manibus vindicaverat, obtinuitque pri-
 vilegium, quod tunc quidem arcanum
 tenuit, ut suo tempore, ubi faveret oc-
 casio, Institutum Præmonstratensium in
 Ecclesiam suam Cathedralem invehere
 liceret.

§. XII.

S. Norbertus persecutionem patiens.

Per annos quinque, quibus S. Norbertus
 Ecclesiam Magdeburgensem rexerat,
 multis adversitatibus vexatus fuerat;
 postquam enim possessionem adiisset, vo-
 lens obtemperare Monito Apostoli dicen-
 tis: *Episcopus domui suæ præesse sciat,*
 convocata familia quæsit, unde sum-
 tus mensæ Episcopalis acciperentur, &
 quis œconomus eos administraret. Com-
 putatis omnibus tam redditibus quam ex-
 pensis, & in commentarium relatis, ap-
 paruit, vix tantum superesse, ex quo Ar-
 chiepiscopus cum sua familia mensibus
 quatuor sustentari posset. Multum mi-
 ratus Archiepiscopus interrogat, an hæc
 Ecclesia olim fuisset opulentior, & an
 ipsius Antecessores jura sua neglexissent,
 eique responsum, quod aliqui ex Ante-
 cessoribus non nullos agros Ecclesiæ pro-
 pinquis suis donassent, aut ad tempus
 con-

vit. c. 15.

1. Tim. 3. 4.

concessissent, alii quosdam fundos jure Sæcul. XII.
 Feudali Vasallis dedissent, aut in vasori- A.C. 1121.
 bus resistere non valuissent.

Tunc vero Archiepiscopus, missis Nunciis, Fundos Ecclesiæ suæ possidentibus significari jussit; vel in judicio probarent, se hos agros a Majoribus suis accepisse, vel eos Ecclesiæ sine cunctatione restituerent, nisi temeritatis pœnas dare vellent. Usurpatores vehementer indignati, quod hujusmodi mandata acciperent a viro paupere & inermi, qui nuper misero asello insidens advenisset, crederunt, nullum effectum inanem comminationem esse secuturum. At Præsul contumaces Excommunicationis Censura obstrinxit; qua severitate ipsi ad tristem admodum conditionem redacti sunt, quippe illa ætate, qui integro anno excommunicationi subjacuisent, infames habebantur, nec amplius in ullo Judicio audiebantur. Ergo magnam partem eorum, quæ ad Ecclesiam Magdeburgensem pertinentia possederant, dimiserunt, sed inviti, & immani odio contra Archiepiscopum concepto. Ille Clericos quoque offendit, cum omnes Ordinibus Sacris initiatos ad servandam continentiam, vel dimittenda sua Beneficia compelleret. *Cur vero, inquebant, virum istum alienigenam advocavimus, cujus mores nostris tantopere adversantur?*
 Quare

Sæcul. XII. Quare Virum Sanctum multis injuriis
A.C. 1131. afficiebant, ejusque famæ apud populum
 detrahebant, ita ut denique omnibus fieret invisus, his, quod ipsis injuste possessa eriperet, aliis, quod formidarent, ne futuro tempore ejus rigorem experiri cogerentur, aliis quod vulgi clamoribus temere crederent. Præterea invidiam peperit Norberto, quod conderet complures Domos Religiosas, præsertim Ordinis sui, qualis erat illa de Sancta Maria Magdeburgi, unde Canonicis Sæcularibus viginti migrare jussis, Præmonstratenses introduxit. Tandem usque adeo inimici ejus odio accensi sunt, ut sæpius vitæ Præsulis insidiarentur.

Quodam anno cum S. Norbertus in Cœna Domini Pœnitentium Confessiones exciperet, adest aliquis juvenis ab ostiario turbide petens, ut ad confitendum peccata sua admitteretur. Sed Archiepiscopus respondit, se eum omnium ultimum auditurum esse. Ubi deinde intravit, propius ad se accedere vetuit, eique pallium, quo pœnitentium more tegebatur, detrahi jussit. Tunc vero conspecta est acutissima sica, sesqui pedes longa, atque ille interrogatus in quem usum hoc ferro se munivisset, ad Præsulis pedes provolutus libere fassus est, se ad Archiepiscopum interficiendum missum fuisse. Quin etiam facinoris auctores

res a quibus subornatus fuisset nominavit, obtupescens cunctis circumstantibus, illos ipsos latrones esse, quos ad consilium adhibere Archiepiscopus solebat. Ipse sicario quidem ignovit, in carcerem tamen mitti iussit, ut consciorum dedecus aperiret, illique saltem explorati flagitii pudore punirentur. Quo non obstante aliquis Clericorum, S. Viro familiarium, noctu ad horas Canonicas pergentem opprimere, sed irrito conatu, molitus est.

Interea Norbertus Clericis Præmonstratensibus potestatem fecit alium Abbatem sibi subrogandi, qui elegerunt Hugonem, S. Norberti Discipulorum primum. Eum igitur Magdeburgo Præmonstratum misit, cumque illud Monasterium usque ad annum millesimum centesimum sexagesimum quartum rexisset, naturæ debitum solvit. Aliis quoque monasteriis Abbates præpositi sunt, nempe ad S. Michaelem Antwerpia, Florentino, S. Martini Lauduni, Vivaria, & Bonæ Spei in Hannonia. Hi sex Abbates nihil antiquius habuerunt, quam celebrare Capitulum Generale, in quo statutum, ut, sequentes exemplum Monachorum Cisterciensium, Conventum universalem, ad concordiam morum in toto Ordine conservandam, singulis annis agerent. Ceterum cum deinde Capitulum quartum fuisset convocatum, in eo

Hist. Eccles. Tom. XVI. X x præ-

Sæcul. XII.
A C. 1131.

Sæcul. XII. præsentibus Abbates octodecim numera-
A.C. 1131. bantur. Tanta incrementa brevi tem-
 pore Ordo Præmonstratensis acceperat.

§. XIII.

*Alterum S. Ottonis in Pomeraniam
iter.*

vit. Lib. III.
to. 2. Canis.
p. 420. Sup.
lib. LXVII.
 §. 31.

Cum Innocentius II. Pontificatum as-
 spicaretur, S. Otto Bambergensis al-
 terum iter in Pomeraniam, post annos a
 prima profectioe quatuor elapsos, nem-
 pe anno millesimo centesimo trigesimo,
 suscepit. Aliam vero viam tenuit, &
 Albi fluvio se committens per mediam
 devecus Saxoniam & in Havelam amnem
 delatus in Regionem Lutitorum, populi
 Sclavonici, qui partes Ducatus Megalo-
 politani & Brandenburgici incolebant,
 pervenit. Sequebantur Episcopum pro-
 ficiscentem plaustra quinquaginta, quibus
 annona & multæ opes vehebantur, ut
 sibi largitionibus populorum animos de-
 vinciret. Tum aliquot urbes ignobilis
 famæ peragrans, captivos redemit, Apo-
 statas ad pœnitentiam recepit, Paganos
 convertit, & baptizavit, Idolorum Tem-
 pla destruxit, Ecclesias consecravit. Inde
 Stetinum se conferre animo constituit;
 nam compertum habebat, hujus urbis
 incolas in Idololatriam fuisse relapsos.
 Sed obsistebant Clerici, itineris socii, qui
 barbari populi crudelitatem formidantes
 Episco